

Sygn. akt III USK 385/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania P. G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem Stowarzyszenia [...] w D.
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8
lutego 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego**
240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 23 grudnia 2020 r., III AUa (...), oddalił apelację odwołującego się P. G. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 lipca 2020 r., VIII U (...), oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 26 września 2017 r. stwierdzającej, że odwołujący, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresie od 1 października 2010 r.

Odwołujący zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną

zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 13 ust. 3 w związku z art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie podstawowe), art. 16 ust. 1 – 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.U.E.L 2009 nr 284, rozporządzenie wykonawcze) art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 13 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 14 w związku z art. 6 rozporządzenia wykonawczego oraz naruszenie prawa procesowego, mającego istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy wyrażającej się w niewyjaśnieniu i pozostawieniu poza oceną okoliczności faktycznych stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego będącego podstawą roszczenia.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej w zakresie wskazanej podstawy kasacyjnej. W ocenie skarżącego błędna wykładnia tych przepisów doprowadziła do oczywistego naruszenia prawa przejawiającego się na uznaniu, iż właściwe instytucje zastosowały procedurę dialogu i koncyliacji oraz doszły do porozumienia, w sytuacji gdy takie procedowanie nie zaistniało.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przesłankę oczywistego naruszenia prawa wymagało wykazania kwalifikowanej postaci takiego zarzutu, polegającej na jej oczywistości widocznej *prima facie* od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia podstaw zaskarżenia były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej weryfikacji kontestowanego stanu faktycznego. Ponadto z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sądy obu instancji prawidłowo wyjaśniły przebieg procedury ustalania ustawodawstwa właściwego według powołanych w skardze przepisów prawa unijnego (por. wyroki: z 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 238; z 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47; z 11 września 2014 r., II UK 587/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 13; z 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15, LEX nr 1977828). Według tych judykatów, niepotwierdzenie ubezpieczenia przez instytucję ubezpieczeń społecznych innego państwa, w którym świadczona jest sporna praca marginalna, wiąże polskie organy ubezpieczeń społecznych. Oznacza to, że organy rentowe i polskie sądy nie mogą kontestować decyzji litewskiej instytucji ubezpieczeniowej, która w trybie współdziałania obu zainteresowanych instytucji ubezpieczeń społecznych zasadnie wskazała na ewidentnie marginalny rozmiar pracy świadczonej na terenie Litwy przez skarżącego obywatela polskiego w kontekście niepodlegania litewskiemu ubezpieczeniu społecznemu (por. wyroki Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2017 r., II UK 248/16, LEX nr 2306376, z 10 maja 2017 r., I UK 456/16).

Polskie sądy również nie mogą podważać decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która odmówiła uznania pracy ewidentnie marginalnej świadczonej na terenie Litwy przez obywatela polskiego lub przedsiębiorcę za uzasadniającą podleganie obcemu (litewskiemu) ubezpieczeniu społecznemu (por. wyroki Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2017 r., II UK 248/16, LEX nr 2306376 oraz z 10 maja 2017 r., I UK 456/16, niepublikowane).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.